

ХАРИ ПОТЪР
И
ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН

ДЖ. К. РОУЛИНГ

Излезли заглавия в поредицата
ХАРИ ПОТЪР

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
ХАРИ ПОТЪР И СТАЯТА НА ТАЙНИТЕ
ХАРИ ПОТЪР И ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН
ХАРИ ПОТЪР И ОГНЕНИЯТ БОКАЛ
ХАРИ ПОТЪР И ОРДЕНЪТ НА ФЕНИКСА
ХАРИ ПОТЪР И НЕЧИСТОКРЪВНИЯ ПРИНЦ
ХАРИ ПОТЪР И ДАРОВЕТЕ НА СМЪРТТА

ПРИКАЗКИТЕ НА БАРДА БИЙДЪЛ
КУИДИЧЪТ ПРЕЗ ВЕКОВЕТЕ
ФАНТАСТИЧНИ ЖИВОТНИ И КЪДЕ ДА ГИ НАМЕРИМ

ХАРИ ПОТЪР И ФИЛОСОФСКИЯТ КАМЪК
(ИЛЮСТРОВАНО ИЗДАНИЕ)

ХАРИ ПОТЪР
И
ЗАТВОРНИКЪТ ОТ АЗКАБАН

Превод Мариана Екимова-Мелнишка

ЕГМОНТ

*На Джил Прюет и Оня Киелий,
кръстниците на суинга...*

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие
Harry Potter and the Prisoner of Azkaban

Copyright © 1999 J. K. Rowling

HARRY POTTER, characters, names and related indicia are trademarks
of and © Warner Bros. Entertainment Inc.
(s16)

J. K. Rowling has asserted her moral rights

Като израз на грижа и отговорност за опазването на околната среда, тази книга е отпечатана на хартия, произведена от сертифицирана дървесина от гори, стопанисвани по високоекологични и социални стандарти.

Превод Мариана Екимова-Мелнишка

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Абагар“ АД, Велико Търново, 2016
Десета допечатка
Общ тираж: 69 893 бр.
ISBN 978-954-446-557-5

— ГЛАВА ПЪРВА —

ПОЩА ПО СОВА

Хари Потър беше твърде необикновено момче. Лятната ваканция за него беше най-омразният от всички периоди на годината. Освен това страшно му се искаше да си пише домашните, но се налагаше да го прави тайно, в дълбоката тъмнина на нощта. И най-важното – Хари беше магьосник.

Наближаваше полунощ, а той лежеше по корем в леглото, завит презглава – също като в палатка. В едната си ръка държеше фенерче, а на възглавницата му бе подпряна голяма книга с кожена подвързия („История на магията“ от Батилда Багшот). Хари движеше върха на орловото перо надолу по страниците и от време на време се мръщеше. Търсеше интересни факти, които да използва в съчинението си на тема „Защо изгарянето на вещици през четиринайсети век е било напълно безсмислено?“.

Перото спря в началото на един параграф, който засягаше точно тази тема. Хари намести по-нагоре кръглите си очила, приближи фенерчето до страницата и се зачете:

През Средновековието немагьосниците (наричани обикновено мъгъли) се ужасявали от магията, но не умеели да я разпознават. В редките случаи, когато все пак успявали да заловят истинска магьосница или магьосник, изгарянето им на клада било съвсем безрезултатно. Магьосницата или магьосникът използвали елементарната магия за замразяване на огъня и се престрували, че крещят от болка, докато се наслаждавали на лекия гъдел

от пламъците. Орисницата Уенделин например толкова обичала да я горят на клада, че се преобразявала и се оставяла да я залавят цели четирийсет и седем пъти.

Хари ухапа перото и пъкна ръка под възглавницата, за да извади мастило и руло пергамент. Бавно и внимателно отвинти капачето на шишенцето, натопи перото и започна да пише. От време на време спираше да се ослуша – ако някой от семейство Дърсли, тръгнал към тоалетната, чуеше скърцането на перото му, със сигурност щяха да го заключат в килера под стълбите и да го оставят там до края на лятото.

Заради същите тези Дърсли, които живееха на улица „Привит Драйв“ номер четири, Хари никога не прекарваше хубаво летните си ваканции. Вуйчо Върнън, леля Петуния и синът им Дъдли бяха единствените живи роднини на Хари. Те бяха мъгли и имаха съвсем средновековно отношение към магическите неща. В техния дом никога не се споменаваха за покойните родители на Хари, които бяха магьосници. Години наред леля Петуния и вуйчо Върнън се бяха надявали чрез всевъзможен тормоз да ликвидират у него всичко магическо. Усилията им се оказаха безплодни и сега живееха в ужас някой да не разбере, че през последните две години Хари е учил в Училището за магия и вълшебство „Хогуортс“. Единственото, което можеха да направят, бе още в началото на ваканцията да заключат училищните книги на Хари, магическата пръчка, котела и летящата метла и да му забранят да разговаря със съседите.

Учебниците и книгите му липсваха най-силно, защото преподавателите в „Хогуортс“ му бяха дали много домашни за лятото. Особено неприятна бе мисълта, че трябва да пише съчинение за отварите за смаляване. Професор Снейп, учителят, когото най-малко харесваше, искрено би злорадствал, ако Хари му дадеше повод за налагане на наказание – задържане и принудителна работа след часовете цял месец. Ето защо Хари бе побързал да се възползва от една възможност, която му се удаде още в първия ден от ваканцията. Вуйчо Върнън, леля Петуния

и Дъдли бяха излезли в предния двор да се възхищават (на много висок глас, за да чуят всички съседни по улицата) на новата служебна кола на вуйчото. Хари отвори с телче ключалката на килера под стълбите, грабна няколко от книгите и ги скри в стаята си. Стига да не оставеше мастилени петна по чаршафите, семейство Дърсли нямаше как да разберат, че той учи нощем.

Напоследък Хари гледаше да избягва пререканията с леля си и вуйчо си, които и без това се държаха хладно само защото преди две-три седмици му бе телефонирали негов съученик магьосник.

Рон Уизли, най-добрият му приятел в „Хогуортс“, бе потомствен вълшебник. По тази причина той умееше много неща, които за Хари бяха неизвестни, но никога преди този разговор не бе използвал телефон. За нещастие слушалката бе вдигнал вуйчо Върнън.

– Върнън Дърсли слуша.

Хари, който случайно бе в стаята точно в този момент, замръзна на мястото си, като дочу отрещца гласа на Рон.

– АЛО! АЛО! ЧУВАТЕ ЛИ МЕ? АЗ – ИСКАМ – ДА – ГОВОРЯ – С – ХАРИ – ПОТЪР!

Рон крещеше толкова силно, че вуйчо Върнън подскочи и отдалечи слушалката от ухото си, гледайки я с ярост и ужас.

– КОЙ СЕ ОБАЖДА? – ревно той. – ТИ КОЙ СИ?

– РОН – УИЗЛИ! – изкрещя Рон в отговор, сякаш той и вуйчо Върнън говореха от двата края на футболно игрище. – АЗ – СЪМ – ПРИЯТЕЛ – НА – ХАРИ – ОТ УЧИЛИЩЕ!

Малките очички на вуйчо Върнън се извиха към Хари, който се бе вкаменил на мястото си.

– ТУК НЯМА НИКАКЪВ ХАРИ ПОТЪР! – изрева той, изпълнал ръка със слушалката далеч от себе си, като че ли тя може да избухне. – НЕ ЗНАМ ЗА КАКВО УЧИЛИЩЕ МИ ГОВОРИШ! САМО ДА СИ ПОСМЯЛ ПАК ДА ЗВЪНИШ! СТОЙ ДАЛЕЧ ОТ СЕМЕЙСТВОТО МИ!

И той пусна отвисоко слушалката върху телефона, сякаш беше отровен паяк.

Кавгата, която последва, бе една от най-жестоките, стоварвали се някога върху главата на Хари.

– КАК СМЕЕШ ДА ДАВАШ ТОЗИ НОМЕР НА РАЗНИ КАТО... КАТО ТЕБ! – крещеше вуйчо Върнън, а от устата му пръскаха слюнки.

Рон явно беше разбрал, че е навлякъл неприятности на съученика си, защото повече не се обади. Хари нямаше вест и от най-добрата си приятелка в „Хогуортс“ Хърмаяни Грейнджър. Той подозираше, че Рон я е предупредил да не се обажда, което беше много жалко, защото Хърмаяни, най-умната ученичка в класа на Хари, беше от мъгълско семейство и умееше отлично да си служи с телефон. Тя би се сетила как да избегне обяснението, че е съученичка на Хари.

Вече цели пет седмици той нямаше никакви вестии от света на вълшебниците и тази лятна ваканция се очертаваше като не по-добра от миналата. Имаше само една мъничка разлика: след като се закле, че няма да праща по своята сова Хедуиг писма до приятелите си, Хари получи разрешение да я пуска нощем от клетката ѝ. Всъщност вуйчо Върнън бе отстъпил, защото Хедуиг вдигаше страхотна врява, ако стоеше непрекъснато зад решетките.

Хари дописа историята на орисницата Уенделин и се послуша отново. Тишината в тъмната къща се нарушаваше само от далечното хъркане на дебелия му братовчед Дъдли. Сигурно вече бе много късно, а и очите на Хари бяха преуморени. По-добре да си довърши съчинението следващата нощ...

Той затвори шишенцето с мастило, измъкна изпод леглото си стара кальфка от възглавница, напъха вътре фенерчето, „История на магията“, съчинението си, перото и мастилницата, смъкна се на пода и скри кальфката под една подвижна дъска точно под леглото. После се изправи, протегна се и погледна колко е часът на светещия циферблат на будилника върху нощното шкафче.

Беше един след полунощ. Нещо сякаш разтърси стомаха на Хари. Изведнъж осъзна, че от цял час вече е на тринайсет го-

дини!

Друго необикновено нещо при Хари бе, че той не очакваше с особено нетърпение рождените си дни. През живота си не бе получавал картичка с поздравления. Семейство Дърсли напълно бяха забравяли последните му два рождени дни и нямаше основания да очаква, че този път ще се сетят.

Хари прекоси тъмната стая, мина покрай големия празен кафез на Хедуиг и отиде до отворения прозорец. Облегна се на перваза и хладният нощен въздух лъхна приятно в лицето му след толкова часове под завивките. Хедуиг я нямаше вече две нощи. Хари не се тревожеше за нея – и преди бе изчезвала за толкова дълго, – но се надяваше да се върне по-скоро. Тя бе единственото живо същество в тази къща, което не се стряскаше, като го види.

Макар и все още дребен и слаб за възрастта си, Хари се бе издължил с десетина сантиметра през последната година. Но катраненочерната му коса си остана все същата – упорито щръкнала, каквото и да правеше с нея. Иззад кръглите стъклъца на очилата зелените му очи гледаха все така ведро, а на челото под перчема ясно личеше тънък белег с форма на мълния.

Този белег бе най-необичайното нещо у Хари. Той не беше спомен от автомобилна катастрофа, отнела живота на родителите му – както Дърсли го бяха залъгвали десетина години. Лили и Джеймс Потър не бяха загинали при пътна злополука, а бяха убити, и то от най-страховития Черен магьосник през последните сто години – Лорд Волдемор. Тогава Хари се бе отървал само с един белег на челото, защото проклятието на Волдемор, вместо да го убие, се бе стоварило обратно върху самия него. Едва оцелял, Волдемор бе избягал...

По-късно Хари се бе озовал пак лице в лице срещу Черния лорд, този път в „Хогуортс“. Като си го припомни, изправен до тъмния прозорец при последната им среща в училището, Хари осъзна истинското чудо, че е доживял тринайсетия си рожден ден.

Той огледа внимателно звездното небе за някаква следа от

Хедуиг, която може би вече летеше към него с мъртва мишка в човката и вероятно очакваше похвала. Няколко секунди остана така, зареял поглед над покривите, но нещо привлече вниманието му.

Върху златната луна се бе появил и ставаше все по-едър силуетът на грамадно безформено създание, което се приближаваше, размахвайки крила. Хари притихна на мястото си и наблюдаваше как то се снишава все повече и повече. С ръка върху дръжката на прозореца, той се поколеба за части от секундата дали да не го затвори, но точно тогава странното създание прелетя над една от уличните лампи на „Привит Драйв“ и разбрал какво е то, Хари отскочи встрани.

През прозореца влетяха три сови, като две от тях подкрепяха третата, която явно беше в безсъзнание. Те се стовариха с едно меко *тун!* върху леглото на Хари, а средната, голяма и сива, клюмна настрани и остана да лежи неподвижно. Към краката ѝ бе привързан голям пакет.

Хари веднага позна совата, изпаднала в несвят. Името ѝ беше Ерол – това бе пощальонът на семейство Уизли. Хари бързо отиде до леглото, отвърза вървите около краката на Ерол, взе пакета и отнесе птицата в кафеза на Хедуиг. Ерол отвори леко едното си око и едва-едва изпиука за благодарност, после жадно започна да поглъща вода.

Хари се върна при другите две сови. Едната от тях, голямата женска полярна сова, бе неговата Хедуиг. Тя също носеше пакет и изглеждаше много доволна от себе си. Докато Хари я освобождаваше от товара ѝ, нежно го кльвна с човка, после прелетя до Ерол.

Хари не позна третата сова – красива улулица, – но веднага разбра откъде идва, защото освен своя пакет, тя носеше плик с емблемата на „Хогуортс“. Като взе пощата и от нея, совата важно разтръска пера, разпери крила, литна през прозореца и се изгуби в нощта.

Хари седна на леглото си, грабна пакета на Ерол, разкъса кафявата опаковка и откри подарък, увит в златна хартия, както и първата картичка за рожден ден, която изобщо някога бе получавал. С леко разтреперани пръсти той отвори плика. Оттам изпаднаха две листчета – писмо и изрезка от вестник.

Изрезката явно бе от магьосническият всекидневник „Пророчески вести“, защото хората на черно-бялата снимка се движеха. Хари взе изрезката, поизгледа я и зачете:

*СЛУЖИТЕЛ НА МИНИСТЕРСТВОТО НА МАГИЯТА
ПЕЧЕЛИ ГОЛЯМАТА НАГРАДА*

Артър Уизли, ръководител на отдел „Злоупотреба с мъгълски вещи“ в Министерството на магията, спечели Голямата годишна награда на „Пророчески вести“ – ГАЛЕОНЪТ.

Възхитеният господин Уизли каза пред „Пророчески вести“: „С това злато ще отидем през лятото на почивка в Египет, където най-големият ни син Бил разваля проклятия към банката на магьосниците „Гринготс“.

Семейство Уизли ще остане в Египет един месец и ще се завърне за началото на учебната година в „Хогвортс“, където учат пет от децата и м.

Хари разгледа внимателно снимката и по лицето му се разля широка усмивка, като видя как и деветимата Уизли енергично му махаха, застанали пред огромна пирамида. Пълничката дребна госпожа Уизли, високият оплешивяващ господин Уизли, шестимата им синове и дъщеря им бяха с огненочервени коси, макар това да не личеше на черно-бялата снимка. Прегърнал през кръста сестричката си Джини, в средата стоеше порасналият Рон с любимия си плъх Скабърс на раменете.

Хари не можеше да си представи някой повече да заслужава купчина злато от семейство Уизли, които бяха толкова добри и толкова бедни. Той взе писмото от Рон и го разгъна.

Мили Хари,

Честит рожден ден!

Първо, много съжалявам за оня телефонен разговор. Надявам се, че мъгълите не са те тормозили много. Питам татко и той каза, че не е трябвало да викам.

Тук в Египет е прекрасно. Бил ни разведе из гробниците – просто няма да повярваш какви заклинания са правили ония стари египетски магьосници! Мама дори не пусна Джини в последната. Търкалят се и разни скелети на мъгли мутанти, които нахълтали вътре, но им пораснали нови глави.

Направо не повярвах, че татко е спечелил наградата на „Пророчески вестни“. Седмстотин галеона! Повечето вече похарчихме за това пътуване, обаче обещаха да ми купят нова магическа пръчка за следващата година.

Хари много добре си спомняше как старата пръчка на Рон се бчупила. Това се случи, когато колата, с която двамата едва бяха долетели в „Хогуортс“, се разби в една върба в парка на училището.

Ще се приберем около седмица преди започването на новия срок и ще идем до Лондон да ми купят пръчката и новите учебници. Има ли някаква възможност да се срещнем там?

Не позволявай на мъгълите да те тормозят!

Опитай се да дойдеш в Лондон.

Рон

ПП: Пърси вече е Отличник. Съобщението пристигна миналата седмица.

Хари пак погледна снимката. Седмокурсникът Пърси, за последна година ученик в „Хогуортс“, изглеждаше доста наперен. Бе закачил значката си „Отличник“ на един арабски фес, гордо нахлупен върху сресаната му коса, а очилата му с рогови рамки

блестяха на жаркото египетско слънце.

Хари взе подаръка си и го отвори. В пакетчето имаше миниатюрен стъклен пумпал. Под него намери още една бележка от Рон.

Хари, това е джобен опасноскоп. Ако наоколо има някой, на когото не може да се разчита, той светва и се върти. Бил казва, че било измишилътнина за туристите и да не му вярваме, защото снощи на вечерята присветваше. Той обаче така и не разбра, че Фред и Джордж бяха пуснали бръмбари в суната му.

*До скоро,
Рон*

Хари остави джобния опасноскоп на нощното си шкафче, където той се закрепил спокойно и отразяваше светещите стрелки на будилника. Погледа го щастливо няколко секунди, после взе и пакета, който бе донесла Хедуиг.

В него също имаше увит подарък, картичка и писмо, само че от Хърмаяни.

Мили Хари,

Рон ми писа за телефонния разговор с твоя вуйчо Върнън. Дано не си пострадал!

Аз прекарвам ваканцията си във Франция и не знаех как да ти изпратя този подарък – да не би да го отворят на митницата, – но тъкмо тогава се появи Хедуиг! Струва ми се, че тя искаше на всяка цена да получиш най-сетне нещо за рождения си ден. Подаръкът ти също пристигна по сова – поръчах го, след като прочетох една реклама в „Пророчески вестни“ (изпращат ми го и тук, за да знам какво става в магьосническия свят). Видя ли онази снимка на Рон с цялото семейство преди една седмица? Обзалагам се, че много е научил, направо му завиждам – древноегипетските магьосници са били невероятни!

И в историята на тукашните места има интересни преда-

ния за вещици. Преработих цялото си съчинение по история на магията, за да включа някои от нещата, които открих. Дано да не е станало твърде дълго – само две рула пергамент повече, отколкото иска професор Бинс.

Рон пише, че щял да бъде в Лондон през последната седмица на ваканцията. Защо не дойдеш и ти? Ще те пуснат ли леля ти и вуйчо ти? Много ми се иска да дойдеш! Ако не, ще се видим в експрес „Хогуортс“ на първи септември.

С обич,
Хърмаяни

ПП: Рон пише, че Пърси станал Отличник. Обзалагам се, че е много доволен. Само че Рон май не е.

Хари се засмя, остави писмото на Хърмаяни и взе подаръка ѝ. Беше доста тежък. Доколкото познаваше приятелката си, сигурно му изпращаше голяма книга, пълна със сложни магии... Но грешеше. Сърцето му направо щеше да изхвъркне, като скъса хартията и видя несесер от гладка черна кожа със сребърен надпис отгоре – *Комплект принадлежности за метла*.

– О, Хърмаяни! – прошепна Хари, докато отваряше ципа да погледне вътре.

Там имаше голямо бурканче лак за фино полиране на дървени дръжки от „Флитууд“, чифт лъскави сребърни щипки за стърчащи клонки, месингов компас за прикрепване към метлата при дълги преходи и *Наръчник за ползване на метлата*.

Освен за приятелите си от „Хогуортс“, Хари много тъгуваше за мачовете по квидич – най-популярния спорт в магическия свят. Твърде опасен и силно вълнуващ, той се играеше във въздуха на метли с дълги дръжки. Хари се бе оказал много добър играч и стана най-младият от един век насам член на квидичен отбор в училището. Той много се гордееше със своята състезателна метла „Нимбус две хиляди“.

Остави настрана кожения несесер и взе и последния пакет. Веднага разпозна неравния почерк върху кафявата хартия – беше на Хагрид, пазача на дивеча в „Хогвортс“. Разкъса горния слой на хартията и забеляза нещо зелено и кожено, но още преди да успее да го разопакова, пакетът потръпна някак особено, а онова, което беше в него, звучно изщрака – сякаш с челюсти.

Хари замръзна. Знаеше, че Хагрид никога няма умишлено да му изпрати нещо опасно, но се беше убедил, че на пазача му липсват обичайните човешки представи за опасните неща. Хагрид се беше сприятелявал с гигантски паяци, купил бе зло триглаво куче от непознат човек в кръчма и бе вмъкнал тайно в къщурката си яйце от змей.

Хари внимателно натисна с пръст пакета. Той пак изщрака. Момчето се пресегна за лампата на нощното си шкафче, стисна я здраво в ръка и я вдигна над главата си, готово да удря. После хвана с другата ръка остатъка от хартията и дръпна.

Отвътре изпадна... книга. Хари едва успя да види красивата и зелена подвързия с блестящо златно заглавие „Чудовищна книга за чудовища“, преди тя да се вдигне на ръбче и да защъка под наклон по леглото като някой полудял паяк.

– Уф! – измърмори Хари.

Книгата скочи от леглото, тупна шумно на пода и бързо се затътри из стаята. Хари я последва. Книгата се скри в тъмното под писалището му. Като се молеше Дърсли да спят непробудно, Хари се смъкна на ръце и колене и се опита да я улови.

– Оооп!

Книгата се затвори върху пръстите му, после се изхлузи покрай него, все още поклащайки се на кориците си. Хари запълзя след нея, метна се напред и успя да я затисне. В съседната стая вуйчо Върнън изсумтя шумно и сънливо.

Хедуиг и Ерол любопитно наблюдаваха как Хари пхна под мишница съпротивяващата се книга, отиде бързо до скрина, измъкна оттам един колан и го стегна около нея. „Чудовищната книга“ трепереше от гняв, но вече не можеше да се отваря и затваря, а Хари я захвърли на леглото и взе картичката от Хагрид.

Мили Хари,

Честит рожден ден!

Реших, че това ще ти е от полза следващата година. Засега толкоз. Ще говорим, като се видим.

Дано мъгълите да се държат добре с теб!

Всичко хубаво,

Хагрид

На Хари му се стори доста страховито, че една хапеща книга може да му бъде полезна, но с широка щастлива усмивка, каквато отдавна не се бе появявала на лицето му, постави картинката от Хагрид до тези от Рон и Хърмаяни. Оставаше му да прочете само писмото от „Хогвортс“.

Направи му впечатление, че е доста дебело. Отвори плика, извади първата страница от пергамент и зачете:

Уважаеми господин Потър,

Напомняме ви, че новата учебна година започва на първи септември. Експрес „Хогвортс“ ще отпътува от гара Кингс Крос, перон Девет и три четвърти, точно в единайсет часа.

В определени неделни дни третокурсниците ще имат възможност да посещават село Хогсмийд. Прилагаме формуляр за разрешение, който трябва да бъде подписан от родителите или настойниците.

Приложен е и списък на книгите и учебниците за следващата година.

С уважение,

професор М. Макгонъгол,

заместник-директор

Хари извади формуляра и го разгледа. Усмивката му бе изчезнала. Колко хубаво щеше да бъде, ако можеше да посети Хогсмийд някоя неделя! Знаеше, че в селцето живеят само ма-

гъосници, но никога не бе стъпвал там. Как изобщо би могъл да склони вуйчо Върнън и леля Петуния да подпишат разрешителното?!

Погледна към будилника – беше два часът след полунощ.

Хари реши, че ще мисли за Хогсмейд и формуляра сутринта, пгъхна се пак в леглото и задраска още един ден в квадратчетата, които си бе начертал, за да отмята дните до завръщането в „Хогуортс“. После свали очилата и си легна с отворени очи, вперени в трите картички за рождения му ден.

Колкото и необикновен да беше, в този момент Хари се чувстваше момче като всички други. За пръв път в живота си бе щастлив, че има рожден ден.

ГОЛЯМАТА ГРЕШКА НА ЛЕЛЯ МАРДЖ

Като слезе за закуска на следващата сутрин, Хари завари тримата Дърсли седнали край кухненската маса срещу новия телевизор. Това бе подаръкът на Дъдли при пристигането му у дома за ваканцията, защото той все се оплакваше, че пътят между хладилника в кухнята и телевизора в дневната бил много дълъг. Така Дъдли бе прекарал по-голямата част от лятото в кухнята, приковал в екрана малките си свински очички, а петте пласта на розовата му брадичка се тресяха, докато той непрекъснато дъвчеше.

Хари седна между Дъдли и вуйчо си Върнън, едър пълен мъж с много къс врат и големи мустаци. Не само не честитиха рождения ден на Хари, но и никой от тях не даде знак, че го е забелязал да влиза в кухнята. Хари бе свикнал с това отношение и не се впечатли. Той си взе една препечена филийка и погледна към екрана, където в същия момент вървеше текст от новините със съобщение за някакъв избягал затворник.

„... предупреждава населението, че Блек е въоръжен и крайно опасен. Открита е специална гореща телефонна линия, на която се приемат обаждания за всякакви следи от беглеца.“

– Не е нужно да ни казват *какъв* е – изгрухтя вуйчо Върнън, вдигнал поглед над вестника си да види затворника. – Виж го само на какво прилича с тия мръсни дрипи! Ами косата му!

После погледна изкосо Хари, чиято немирна коса постоянно вбесяваше вуйчото. В сравнение с мъжа на екрана обаче – с изпито лице, заобиколено от сплъстена, рошава, един лакът дълга

коса – Хари се чувстваше направо спретнат.

Отново се бе появил текстът на новините.

„Министерството на земеделието и риболова ще обяви днес...“

– Я чакай! – присети се вуйчо Върнън, яростно облещен срещу телевизора. – Не ни казаха откъде е избягал тоя маниак! Каква полза тогава? Че лудият може ей сега да се появи на нашата улица!

Леля Петуния, кокалеста и с конски черти на лицето, скочи от масата и се завзира през кухненския прозорец. Хари знаеше, че тя направо би умряла от удоволствие първа да позвъни на горещата линия. Леля Петуния бе най-любопитната жена на света и повечето време от живота си прекарваше в шпиониране на своите скучни и безобидни съседни.

– Кога най-сетне ще *се научат* – възмути се вуйчо Върнън и удари с моравия си юмрук по масата, – че такива хора се оправят само на бесилото?

– Абсолютно си прав! – каза леля Петуния, все още вторачена в градинския боб на съседите.

Вуйчо Върнън пресуши чашата с чай, погледна часовника си и рече:

– Тръгвам след минутка, Петуния, че влакът на Марджи пристига в десет.

Хари, който в мислите си бе на горния етаж при своя комплект с принадлежности за метла, се приземи с неприятен удар.

– Леля Мардж ли? – изгърси той. – *Т-тя* ли ще идва?

Леля Мардж бе сестра на вуйчо Върнън. Макар да не беше кръвна роднина на Хари (чиято майка бе сестра на леля Петуния), той бе принуждаван да ѝ вика „леля“, откакто се помнеше. Леля Мардж живееше в провинцията в къща с голяма градина, където отглеждаше няколко булдога. Тя не идваше често на „Привит Драйв“, защото не ѝ даваше сърце да се раздели задълго със скъпоценните си кучета, но Хари не можеше да забрави нито едно от гостуванията ѝ.

На петия рожден ден на Дъдли леля Мардж бе удряла Хари с бастунчето си по пищялите, за да не победи Дъдли на „Не се

сърди, човече“. Няколко години по-късно се бе появила за Коледа с дистанционно управляван робот за Дъдли и кутия кучешки бисквити за Хари. При последното ѝ посещение, в годината преди Хари да постъпи в „Хогуортс“, той случайно бе настъпил лапата на любимото ѝ куче. Рипър* подгони Хари, който избяга в градината и се покатери на едно дърво, а леля Мардж склони да си прибере кучето от двора едва късно след полунощ. Дъдли все още се смееше със сълзи, като си спомнеше случката.

– Мардж ще ни гостува една седмица – процеди вуйчо Върнън през зъби. – Та като стана дума за това, трябва да се разбере по някои въпроси, преди да ида да я посрещна.

Дъдли се изхили и отмести очи от телевизора. Любимото му развлечение бе да гледа как баща му гълчи Хари.

– Преди всичко – изръмжа вуйчо Върнън, – трябва да държиш цивилизован език, като разговаряш с Мардж.

– Добре – мрачно каза Хари, – ако и тя говори с мен на такъв език.

– Второ – продължи вуйчо Върнън, като се направи, че не е чул отговора, – тъй като Мардж не знае нищо за твоята *ненормалност*, не желая никакви, ама никакви *странни* работи, докато тя е тук. Ще се държиш прилично, ясно ли е?

– Ако и тя прави същото – рече Хари през зъби.

– И трето – продължи отново вуйчо Върнън, а малките му очички бяха заприличали на цепки върху месестото мораво лице, – казал съм на Мардж, че посещаваш Строго охранявания център за непоправими непълнолетни престъпници „Свети Брут“.

– *Какво?* – викна Хари.

– И не проваляй това твърдение, момче, ако не искаш да си имаш неприятности – изсъска вуйчо Върнън.

Хари седеше пребледнял и вбесен, без да отмества поглед от вуйчо Върнън, и не можеше да повярва. Леля Мардж на гости за цяла седмица – това бе най-лошият подарък за рождения ден, който бе получавал от Дърсли, като се брои и един чифт стари

* Изкормвач, англ. – Б.пр.

чорапи на вуйчо Върнън.

– Е, Петуния, отивам на гарата – надигна се тежко вуйчо Върнън. – Искаш ли да се повозиш дотам, Дъдли?

– Не искам – отвърна Дъдли, който отново се бе вторачил в телевизора, щом баща му бе приключил със заплахите срещу Хари.

– Дъденцето трябва да се премени за посрещането на леличка – намеси се леля Петуния и приглади гъстата русолява коса на сина си. – Мама му е купила една хубава нова папийончица.

Вуйчо Върнън потупа Дъдли по месестото рамо.

– Хайде, скоро ще се върна – каза той и излезе.

На Хари, все още зашеметен от ужас, внезапно му хрумна една идея. Той заряза препечената си филийка и последва вуйчо Върнън до входната врата.

Вуйчото тъкмо си обличаше палтото за шофиране.

– Теб няма да те взема – озъби се той на Хари, като го видя, че чака.

– Аз и не искам – отвърна ледено Хари. – Трябва да те питам нещо.

Вуйчо Върнън го погледна подозрително.

– На третокурсниците в „Хог...“ в моето училище им е разрешено да посещават понякога близкото село – започна Хари.

– Е, и? – сопна се вуйчо Върнън, като откачи ключовете за колата от кукичката до вратата.

– Трябва да подпишеш формуляра – бързо изрече Хари.

– И защо трябва да го правя? – подигравателно попита вуйчо Върнън.

– Амиии... – Хари внимателно подбираше думите си. – Ще ми е трудно да се преструвам пред леля Мардж, че ходя в онова Свети как беше...

– „Свети Брут“, Строго охраняван център за непоправими непълнолетни престъпници! – избълва вуйчо Върнън и Хари със задоволство долови неоспорима нотка на паника в гласа му.

– О, да! – каза Хари, гледайки спокойно вуйчо Върнън право в дебелото мораво лице. – Много трудно се помни. А трябва и

да се постарая да звучи по-убедително, нали? Ами ако случайно изпусна нещо?

– *Ще те смачкам, разбра ли!* – ревна вуйчо Върнън и направи една крачка към Хари с вдигнат юмрук.

Но Хари запази пълно спокойствие.

– Като ме смачкаш, леля Мардж няма да забрави онова, което бих могъл да ѝ кажа – мрачно каза той.

Вуйчо Върнън замръзна с вдигнат юмрук и лицето му стана още по-грозно червеникавокафяво.

– Но ако подпишеш разрешителното – бързо продължи Хари, – ти обещавам да запомня къде уж ходя на училище, да се държа като мъг... като обикновено момче и така нататък.

Хари усети, че вуйчо Върнън обмисля предложението, въпреки че зъбите му бяха оголени, а на слепоочието му пулсираше една вена.

– Добре – отсече той накрая. – Ще следя внимателно поведението ти, докато Мардж ни гостува, и ако до края се придържаш към правилата на играта, ще ти подпиша проклетия формуляр.

Той се завъртя кръгом, отвори рязко вратата и така я затръшна след себе си, че едно от горните прозорчета падна.

Хари не се върна повече в кухнята, а отиде в стаята си. Щом трябваше да се преструва на мъгъл, по-добре отсега да започва. Бавно и тъжно той събра всичките си подаръци и картички за рождения ден и ги скри под дъската на пода при домашното си. После се приближи до кафеза на Хедуиг. Ерол като че ли се беше посъвзел и сега той и Хедуиг спяха с глави под крилата си. Хари въздъхна и ги побутна да се събудят.

– Хедуиг – мрачно ѝ заговори той, – трябва да изчезнеш оттук за една седмица. Отлитай с Ерол, а Рон ще се грижи за теб. Ще му обясня с писмо... И не ме гледай така. – В големите кехлибарени очи на Хедуиг се четеше упрек. – Не съм виновен аз. Това е единственият начин да посетя Хогсмийд заедно с Рон и Хърмаяни.

Десет минути по-късно Ерол и Хедуиг (с привързано към крака ѝ писмо до Рон) излетяха през прозореца и се изгубиха

от погледа му. Чувствайки се вече истински нещастен, Хари прибра празния кафез в гардероба.

Но не му остана много време да тъгува. Съвсем скоро чу откъм стълбите леля Петуния, която му изкрещя да слиза и да се приготви за посрещането на гостенката.

– И направи нещо с тая коса! – сопна се леля му, като го видя вече долу в антрето.

Хари не виждаше смисъл да се опитва да приглади косата си. Леля Мардж обичаше да го критикува, значи колкото по-не-спретнат изглеждаше, толкова по-доволна щеше да бъде тя.

Не след дълго се чу хрущене на чакъл и колата на вуйчо Върнън спря в алеята, после тропна вратата и се разнесоха приближаващи стъпки.

– Вратата! Бързо! – изсъска леля Петуния на Хари.

Със свит от мъка стомах той отвори вратата.

На прага стоеше леля Мардж. Тя много приличаше на вуйчо Върнън – имаше широко, месесто и мораво лице, дори и мустаци, макар и не така гъсти като неговите. В едната си ръка носеше огромен куфар, а под другата мърдаше стар и злонрав булдог.

– Къде ми е Дъденцето? – ревна леля Мардж. – Къде ми е племенничето?

Дъдли се дотътри през антрето със зализана върху плоската му глава русолява коса и с папийонка, едва забележима изпод многото му брадички. Леля Мардж тикна куфара право в стомаха на Хари, като му изкара въздуха, сграбчи Дъдли здраво с една ръка и залепи дълга целувка на бузата му.

Хари отлично знаеше, че Дъдли изтърпява прегръдките на леля си Мардж само защото винаги биваше щедро възнаграден за това. И разбира се, щом гостенката го пусна, в дебелината си шепа той стискаше нова-новеничка банкнота от двайсет лири.

– Петуния! – провикна се леля Мардж, подминавайки Хари, като че беше закачалка за шапки.

Двете лели се целунаха, по-точно леля Мардж блъсна широката си челюст в изпъкналата скула на леля Петуния.

Влезе и вуйчо Върнън, широко засмян, и затвори вратата.

– Чай, Мардж? – попита той. – А Рипър какво ще хапне?

– Рипър ще си пийне малко чай от моята чинийка – отвърна леля Мардж и всичките Дърсли влязоха в кухнята, оставяйки Хари сам в антрето с куфара.

Хари не би се оплакал – всякакъв повод да не бъде близо до леля Мардж го правеше щастлив. Той тръгна да качи куфара ѝ до стаята за гости, бавейки се колкото може повече.

Когато се върна в кухнята, леля Мардж бе заета с чая и плодовия кейк, а Рипър шумно лочеше в ъгъла. Хари забеляза, че леля Петуния се потърсва леко, като гледа как Рипър пръска чай и лиги по чистия под – тя ненавиждаше животните.

– Кой се грижи сега за другите кучета, Мардж? – попита вуйчо Върнън.

– О, полковник Фъбстър се оправя с тях – избоботи леля Мардж. – Нали е пенсионер, да има с какво да се занимава. Но не можех да оставя горкия стар Рипър. Направо линее, ако е далеч от мен.

Когато Хари седна, Рипър изръмжа. Това насочи вниманието на леля Мардж към него за първи път, откакто бе пристигнала.

– А, ти ли си! – лавна тя. – Още си тук, а?

– Да – кратко отвърна Хари.

– Не казвай „да“ с такъв неблагоприятен тон! – изръмжа леля Мардж. – Дяволски мило е от страна на Върнън и Петуния, че още те държат. Аз не бих го направила. Щеше да отидеш направо в сиропиталище, ако те бяха захвърлили пред *моята* врата.

Хари умираше от желание да каже, че би предпочел да живее в сиропиталище, отколкото при Дърсли, но мисълта за подписа под разрешителното за Хогсмейд го възпря. Той си наложи да се усмихне тъжно.

– Не ми се хили! – избоботи пак леля Мардж. – Личи, че не си се поправил, откакто те видях за последен път. Надявах се, че в училище ще ти набият в главата как да се държиш с хората. – Тя отпи голяма глътка чай, избърса мустаци и попита: – Къде беше казал, че го пращаш, Върнън?

– В „Свети Брут“ – бързо отговори вуйчо Върнън. – Първо-класно учебно заведение за безнадеждни случаи.

– Ясно! – каза леля Мардж. – Играе ли пръчката в „Свети Брут“, момче? – избоботи тя през масата към Хари.

– Тъъ...

Вуйчо Върнън му даде знак с кратко кимване зад гърба на леля Мардж.

– Да – отвърна Хари. После реши да се престарее и добави: – От сутрин до вечер.

– Похвално! – каза леля Мардж. – Не ми минават на мен тия мекушави лиготи, че не трябвало да се бият хора, макар да го заслужават. В деветдесет и девет от сто случая пердахът помага най-добре. Теб често ли те налагат?

– О, да – каза Хари, – час по час...

Леля Мардж присви очи.

– Нещо пак не ми се харесва тонът ти, момче – рече тя. – Щом можеш да говориш за боя така спокойно, явно не те пердасат достатъчно силно. Петуния, на твоє място аз щях да им пиша. Кажй им, че настояваш това момче да се възпитава с особена строгост.

Вуйчо Върнън може би се уплаши Хари да не забрави за сделката им, та изведнъж смени темата.

– Слуша ли сутринта новините, Мардж? За онзи избягал затворник?

* * *

Докато ден след ден леля Мардж все повече се разпореждаше като у дома си, Хари се улови, че направо копнее за живота на „Привит Драйв“ четири без нея. Вуйчо Върнън и леля Петуния обикновено предпочитаха Хари да не им се пречка много, с което той се съобразяваше на драго сърце. За разлика от тях леля Мардж искаше да го държи непрекъснато под око, за да може да избоботва от време на време предложения за неговото превъзпитание. Най-много обичаше да сравнява Хари с братов-

чед му. С нескрито удоволствие купуваше на Дъдли скъпи подаръци, като през цялото време гледаше Хари облещено, сякаш предизвиквайки го да попита защо и той не получава подарък. Не пропускаше и злобно да подмята по каква причина Хари е толкова ненадеждна личност.

– Не бива да се упрекваш, че момчето излезе такова, Върнън – каза тя по време на обяда на третия ден. – Щом има нещо гнило отвътре, никой нищо не може да направи.

Хари се опитваше да се съсредоточи само върху яденето, но ръцете му затрепериха и лицето му пламна от гняв. *Спомни си формуляра* – каза си той. – *Мисли за Хогсмийд. Не казвай нищо. Не ставай от масата.*

Леля Мардж посегна към чашата си с вино.

– Това е едно от основните правила в отглеждането на поколения – продължи тя. – При кучетата се наблюдава непрекъснато. Щом нещо не е в ред с кучката, малките ѝ също не са читави...

В този момент чашата с вино избухна в ръката на леля Мардж. Парченца стъкло се разхвърчаха във всички посоки, леля Мардж взе да плюе и да мига, а по едрото ѝ зачервено лице се стичаше вино.

– Мардж! – разпищя се леля Петуния. – Мардж, добре ли си?

– Няма нищо – ръмжеше леля Мардж, докато бършеше лицето си със салфетка. – Трябва да съм я стиснала по-силно. Това ми се случи и оня ден у полковник Фъбстър. Не се притеснявай, Петуния, хватката ми е много здрава...

Ала и леля Петуния, и вуйчо Върнън гледаха много подозрително към Хари, който реши да се откаже от десерта и да се махне от масата колкото може по-скоро.

Вече излязъл навън в дневната, той се облегна на стената, дишайки тежко. Отдавна не се беше ядосвал толкова, че да предизвика експлозия. За нищо на света не биваше да го допуска отново. Ако продължаваше да върши такива неща, би провалил не само разрешителното за Хогсмийд, но щеше да има и неприятности с Министерството на магията.

Хари бе все още невръстен магьосник и по законите на магьосниците нямаше право да прави магии извън училище. А вече имаше едно нарушение. Миналото лято бе получил официално предупреждение, в което ясно се казваше, че ако Министерството на магията научи за още един такъв случай на „Привит Драйв“, Хари ще бъде изключен от „Хогуортс“.

В този момент той чу, че Дърсли стават от масата, и побягна нагоре по стълбите, за да не се мярка по пътя им.

* * *

Хари издържа следващите три дни, като си налагаше да мисли за наръчника за ползване на метла, колкото пъти леля Мардж впереше очи в него. Това му помагаше доста, макар че вероятно погледът му е ставал отнесен, защото леля Мардж изрази становището, че е умствено недоразвит.

Най-сетне, след цяла вечност, настъпи последната вечер от нейното гостуване. Леля Петуния приготви празнична вечеря, а вуйчо Върнън отвори няколко бутилки вино. Докато ядяха супата и съомгата, никой не спомена и дума за недостатъците на Хари, а като се заеха с лимоновия пай с белтъчен крем, вуйчо Върнън ги отегчи с безкрайни приказки за „Гръннингс“, неговата компания за производство на дрелки. После леля Петуния направи кафе, а вуйчо Върнън извади бутилка бренди.

– Една глътчица, Мардж?

Леля Мардж вече бе погълнала доста вино. Едрото ѝ лице бе тъмночервено.

– Добре, но съвсем малко... – захили се тя. – Още мъничко... и още... А, стига толкова.

Дъдли ядеше четвъртото си парче пай. Леля Петуния надигаше чашката кафе с щръкнало кутре. Единственото желание на Хари бе да се спаси в стаята си, но гневните малки очички на вуйчо Върнън му дадоха да разбере, че трябва да остане докрай.

– Ааах! – въздъхна леля Мардж, примлясна и остави на масата празната чаша. – Чудесно си похапнах, Петуния! Вечер у

дома обикновено само си произпържвам нещо, като трябва да се грижа за цяла дузина кучета... – Тя се оригна шумно и поглади грамадния си корем, пристегнат в сако. – Прощавайте! Ех, че ми е драго да видя едно здраво и нормално развито момче! – продължи Мардж и намигна на Дъдли. – Ти ще станеш голям и солиден мъж, Дъденце, като баща си. Да, може да ми сипеш още една капчица бренди, Върнън... А пък този тук... – И тя посочи с глава Хари, който усети, че стомахът му се свива. *Наръчникът...* – помисли си той веднага. – Този завързак ще си остане недорасъл, джудже. Такива ги има и между кучетата. Миналата година накарах полковник Фъбстър да удави едно. Беше като мишка. Хилаво, от лош сой.

Хари се опитваше да си спомни дванайсета страница от книгата си: *Магия за задействане при нежелан летеж назад*.

– Всичко си е до кръвта, както казах и онзи ден. Лошата кръв си проличава. Не, не казвам нищо срещу твоето семейство, Петуния – и тя потупа кокалестата ръка на леля Петуния със своята длан лопата, – но сестра ти беше разваленото яйце в полога. Явяват се и в най-добрите семейства. После избяга с един непрокопсаник и ето го резултатът пред очите ни.

Хари бе вперил очи в чинията, а ушите му кой знае защо пищяха. *Хванете здраво метлата си за дръжката* – повтаряше си той, но не се сещаше какво следва. Гласът на леля Мардж се забиваше в главата му като някоя от дрелките на вуйчо Върнън.

– Оня Потър – продължи по-високо леля Мардж, като грабна бутилката с бренди и разплиска част от съдържанието ѝ в чашата си, а друга част върху покривката, – май не ми казахте с какво се е занимавал.

Вуйчо Върнън и леля Петуния вече изглеждаха много напрегнати. Дори Дъдли вдигна очи от пая си и зазяпа своите родители.

– Ами той... не работеше – отвърна вуйчо Върнън, гледайки и към Хари. – Беше безработен.

– Така и очаквах! – заяви леля Мардж, като отпи голяма глътка бренди и изтри с ръкав брадичката си. – Безотговорен,

негоден за нищо, ленив готованец, който...

– Не е вярно! – внезапно се обади Хари.

Всички се смълчаха. Хари цял се тресеше. Никога досега през живота си не се бе чувствал така вбесен.

– ОЩЕ БРЕНДИ! – извика вуйчо Върнън, съвсем преbled-нял, и изсипа остатъка от бутилката в чашата на леля Мардж. – А ти, момче – озъби се той на Хари, – отивай да си лягаш, бързо!

– Не, Върнън – хлъцна леля Мардж и вдигна ръка, приковала в Хари малките си кръвясали очички. – Продължавай, момче, кажи си. Гордееш се с родителите си, а? Дето взели че се убили в автомобилна катастрофа, пияни вероятно...

– Те не са умрели при автомобилна катастрофа! – каза Хари, изправил се на крака.

– Точно при автомобилна катастрофа са умрели, противен малък лъжец, и са те оставили като бремене на своите почтени работливи роднини – запищя леля Мардж, издувайки се от ярост. – Ти си един нахален неблагодарен малък...

Ала изведнъж леля Мардж онемя, като че ли не ѝ достигаха думи. Сякаш се подуваше от гнева, който не можеше да изрази, и се уголемяваше все повече и повече. Едрото ѝ лице се разшири, малките ѝ очички изпъкнаха, а устата ѝ се разтегна толкова, че не можеше вече да говори. В следващата секунда няколко копчета изхвърчаха от сакото ѝ и отскочиха със свистене от стената – тя набъбваше като чудовищен балон, коремът ѝ пръсна коланчето на полата, пръстите ѝ се издуха като салами...

– МАРДЖ! – извикаха вуйчо Върнън и леля Петуня в един глас, когато цялото тяло на леля Мардж се заиздига от стола към тавана.

Тя вече бе станала съвсем кръгла, като огромна шамандура със свински очички и със смешно щръкнали настрани ръце и крака, издаваща гневни пукащи звуци, докато туловището ѝ се носеше из въздуха. Рипър дотича в стаята с безумен лай.

– НЕЕЕЕЕЕЕЕЕЕ!

Вуйчо Върнън сграбчи един от краката на сестра си и се опи-

та да я дръпне надолу, но едва не се вдигна и той с нея от пода. В следващата секунда Рипър скочи и заби зъбите си в крака на вуйчо Върнън.

Преди някой да се опита да го спре, Хари побягна от трапезарията право към килера под стълбището. Щом стигна, вратата на килера се отвори като с магия. След няколко секунди той вече бе отнесъл тежкия си куфар до входната врата. Изкачи стълбите на бегом, хвърли се под леглото си, дръпна хлабавата дъска на пода и грабна калъфката от възглавница, пълна с книги и подаръци за рождения му ден. Изпълзя обратно, взе и празния кафез на Хедуиг и хукна надолу по стълбите. Точно стигна до куфара си, когато вуйчо Върнън изскочи от трапезарията с окървавен и разкъсан крачол.

– ВЪРНИ СЕ ОБРАТНО! – изкряска той. – ВЪРНИ СЕ И ОПРАВИ ТАЗИ КАША!

Но на Хари му бе причерняло от гняв. Той отвори куфара си с ритник, грабна оттам магическата пръчка и я насочи към вуйчо Върнън.

– Така ѝ се пада! – каза Хари задъхан. – Получи си каквото заслужаваше! Не се приближавай!

И затърси опипом зад гърба си дръжката на вратата.

– Махам се – извика Хари. – Не мога повече!

След миг той бе вече навън, на тъмната тиха улица – повлякъл тежкия си куфар и с кафеза на Хедуиг под мишница.